

Postanowienie z dnia 7 października 1999 r.

II UZ 117/99

Sprawa o zapłatę składki na ubezpieczenie społeczne w obniżonym wymiarze jest sprawą o świadczenie, w której dopuszczalność kasacji zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 393 pkt 1 KPC). Odmowa podania wartości przedmiotu zaskarżenia w tego rodzaju sprawie uzasadnia odrzucenie kasacji (art. 393⁵ KPC).

Przewodniczący: SSN Teresa Romer (sprawozdawca), Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 7 października 1999 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Przemysława K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o wysokość składki na ubezpieczenie społeczne, na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 sierpnia 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 1999 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pacy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie odrzucił kasację Przemysława K. od wyroku tego Sądu z dnia 2 lutego 1999 r., z powodu nie wskazania przez skarżącego wartości przedmiotu zaskarżenia.

Powyższe postanowienie wnioskodawca zaskarżył zażaleniem. Wniósł o uchylenie postanowienia i przekazanie akt Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie. Podał także, że wbrew stanowisku Sądu drugiej instancji rozpoznawana sprawa nie jest sprawą o świadczenie, lecz spór dotyczy ustalenia prawa do opłacania obniżonych składek na ubezpieczenie społeczne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie przedmiot sporu i zakres jego rozpoznania wyznaczone są treścią zaskarżonej decyzji. Decyzja z dnia 22 czerwca 1998 r., od której odwołał się wnioskodawca dotyczyła wysokości składki na ubezpieczenie społeczne. Od dnia 1 stycznia 1998 r. skarżący obowiązany został do opłacania składki na ubezpieczenie społeczne w wysokości 100%, albowiem art. 25 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776) określił iż składka na ubezpieczenie społeczne osób niepełnosprawnych opłacana w wysokości 50% należnej składki, obejmuje tylko pracowników. Zgodnie zaś z art. 24 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o advokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) adwokaci zrównani są z pracownikami tylko w zakresie świadczeń z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, macierzyństwa, ubezpieczenia rodzinnego i zaopatrzenia emerytalnego. Przepis ten nie obejmuje zasad dotyczących opłacania składek i nie oznacza, na co wielokrotnie zwracał uwagę Sąd Najwyższy, że przez ten zapis ustawowy adwokaci stają się pracownikami.

Zarówno w kasacji, jak i w zażaleniu wnioskodawca domaga się zmiany wyroku, w odniesieniu do ustalenia wysokości opłacanych składek. Żądanie to należy zinterpretować jako domaganie się ustalenia składek w niższym wymiarze, a więc jako sprawę o świadczenie. Wnioskodawca natomiast w zażaleniu utożsamia rozpoznawaną sprawę ze sporem o ustalenie stosunku prawnego lub prawa. Rozstrzygnięcie zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego dotyczy jednak obowiązku zapłaty całości składki, a więc składki w odpowiednio dającej się określić kwotowo wysokości, co wbrew twierdzeniom skarżącego, prowadzi do wniosku, iż rozpatrywana sprawa jest sprawą o świadczenie, a o dopuszczalności kasacji w tego typu sprawie decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia, która zgodnie z treścią art. 393 pkt 1 KPC, nie może być niższa niż 5.000 zł. Podanie wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o roszczenia majątkowe, a takim jest roszczenie wnioskodawcy, należy do koniecznych elementów kasacji (art. 393³ KPC). Wartość przedmiotu zaskarżenia decyduje o dopuszczalności kasacji (art. 393 KPC). Skoro w kasacji mimo wezwania Sądu Apelacyjnego, wartość przedmiotu zaskarżenia nie została określona, brak jest podstaw prawnych do zmiany zaskarżonego postanowienia.

Dlatego też Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====